

(224) — Κέρητος τοῦ Θηραίου Πλατωνικοῦ φιλοσόφου
Πίναξ· μεταφράζοντες ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς τὴν ἀπλῆν
ἡμῶν διάλεκτον, καὶ τύποις ἐκδοθεῖς δαπάνῃ Ἰωάννου
Καρατζᾶ. Ἐν Βιέννη, 1792. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βαου-
μανιστέρου, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ο πίναξ οὗτος ἐτυπόνετο σχεδὸν πάντοτε εἰς τὸ τέλος τῆς Γραμματικῆς τοῦ Λασκάρεω;, ἵνα γένη κοινότερο;, ἀλλὰ συνέβη τὸ ἔναντίου, διότε, ὡς παρατηρεῖ ὁ μεταφραστὴς εἰς τὸν Πρόδογόν του, τὰ παιδιά, ὅποι διαβάζουν αὐτὴν τὴν γραμματικὴν, δὲν ημιτονοῦν τὰ τὸν καταλάβουν, δὲν ἔχουν
ὅρεξιν τότε νὰ τὸν πιάσουν εἰς τὸ χέρι, ἐπειδὴ πρέπει νὰ τὸν
ζητήσουν μέσα εἰς ἥτα 6.6.11ον, διὰ τὸ ὅποιν ἐπονθεταῖσαν
παιδιώθεν ἔται προληπτικῶς: ον μῆσας. 'Αλλ' εἰπεὶ δὲν ητούν κατ-
τοῦτο, πάλιν δὲν ημιτονοῦν τὰ ὀψελίσης δουντες ἐπρεπεν, ὅτας
ἀλληγορίου, καὶ ἐπομένως ἀγνώριστουν εἰς τοὺς περισσοτέ-
ροις. Διὰ χίλιων τουτων τῶν ἐπεριειδῶν ἔγενετο η παρένοα με-
τάφρασις.

(225. — Εἰσαγωγὴ Λογική ἡ τοι Πρόδιοί χητσις εἰς ἀπασχον τὴν Λογικὴν μένον τοῦ Ἀριετοτέλους, Συντεθεῖσα μὲν παρὰ τοῦ σοφῶτά τοιού Φειδρῆσυ Συνγρίμωρη, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων· Τύπως; Μὲ ἐκδιδόντες μὲν τὸν Ιωαννού Καρατζᾶ, τοῦ ἐκ τῆς Λευκούσσας τῆς Κύπρου. Ἐν Βιέννῃ, 1792. Ἐν τῷ τυπογραφῷ τοῦ Ηρακλεαντέρου, εἰς 8^ο.

(226) — Νέον Λεξικὸν Ἰταλικὸν, συλλεχθὲν ἐκ τοῦ μεγάλου Λεξικοῦ τῶν Ἀκαδημίακῶν τῆς καλουμένης Κρούσακας, καὶ πληυτεσθὲν διαφόροις ἴστορικαῖς καὶ μυθιογεικαῖς ἀνήσεσι παρὰ Σπυρίδωνος Βλαντοῦ. (sic.) πόνημα ωραμον, μάλιστα ἀναγκαῖον πᾶσι τοῖς ποθοῦσι μαθεῖν τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον, ἀναγινώσκειν τα καὶ μεταγλωττίζειν δρῦς τὰ αὐτῆς βιβλία. Περιέχον ἐν μὲν τῇ ἀρχῇ Προγνωτεῖν τινὲς διηρημένην εἰς δύο βιβλία (ῶν τὸ μὲν ἀ. ἐστὶ περὶ Ἰταλικῆς Ὀρθογραφίας, τὸ δὲ δ'). περὶ Προσῳδίας καὶ Προφορᾶς.) Ἐν δὲ τῷ τέλει ἐν Λεξικὸν Γεω-

γραφικόν· δπερ ούχ εύρισκεται ἐν τοῖς ἄλλοις μέχρι τοῦ νῦν
ίς φῶ; ἀχθεῖται Λεξικοῖς. "Ἐκδοσίς πρώτη μεθ' ἑστις εἶδν τε
τῆς ἐπιμελείας διορθωθεῖσα. 'Ἐνετίησι, φψψ'. Παρὰ Νικο-
λάῳ Γλυκεῖ, εἰς 4^η.

(227) — **Ἐρωτος Αποτελέσματα, ἦτοι ἴστορία ἡθικοερω-
τικὴ μὲ πολιτικὰ τραγούδια.** Συντεθεῖσα μὲν εἰς τὴν ἀπλῆν
ἡμῶν διάλεκτον πρὸς εὐθυμίαν καὶ ἔγλεντέν τῶν εὔγενῶν
νέων· **Ἀφιερωθεῖσα** δὲ τῷ Εὐγενεστάτῳ ἀρχοντι Μαγιόρω
Κυρίῳ κυρίῳ Στεφάνῳ Ιωαννοβίκῃ. 'Ἐν Βιέννῃ, 1792. 'Ἐκ
τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντόττη, εἰς 8^η'.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετεπιπώθη τὸ 1809 ἔτος.

(228) — **Αἰκατερίνα ἡ ΙΙ'.** ἦτοι ἴστορία σύντομος τῆς
ἐν τῇ ὁδοιπορίᾳ αὐτῆς πρὸς τοὺς ἐν Νίσνῃ καὶ Ταυρίᾳ Γραι-
κοὺς ὑπ' αὐτῆς δειχθείσας εὐνοίας. Συντεθεῖσα μὲν ὑπὸ Α-
θανασίου Πέτρου Ψαλίδα, τοῦ ἐξ Ιωαννίνων, καὶ τύποις
ἐκδοθεῖσα. 'Ἐν Βιέννῃ, 1792 ἔτες, παρὰ Ιωσήφ τῷ Βαουμαν-
στέρῳ, εἰς 8^η'.

(229) — **Βοσπορομαχία, ἥγουν φιλονεικία Ἀσίας καὶ
Εὐρώπης εἰς τὸ κατάστενον τῆς Κωνσαντινουπόλεως.** Ποίη-
μα συντεθὲν κατὰ τὸ φψψ'. σωτήριον ἔτος ὑπὸ τοῦ ποτὲ
ἐνδοξοτάτου καὶ ἀξιοπρεπεστάτου κυρίου Σενόρ Μομάρς,
πρώτου Δραγουμάνου τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεως
τοῦ Λύστριακοῦ Κράτους· νῦν δ' αὖθις τύποις ἐκδοθὲν μετὰ
δύο ἄλλων ποιηματίων ἡθικῶν, καὶ μετὰ πλείστης ἐπιμε-
λείας διορθωθέν. φψψ'. 'Ἐνετίησιν, 1792. Παρὰ Δημη-
τρίῳ Θεοδοσίου, εἰς 8^η'.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ φιλογενεστάτου Φίζου
τοῦ Νερουλαν συγγραφεὺς τοῦ ποιήματος τούτου εἶναι δὲ οὐκ
τινουπόλεως Ιαννάκης Τζανέτης. Ιδιὺς τίνι τρόπῳ ἐκφράζεται ἐν τῷ
συγγράμματί του COURS DE LITTERATURE GRECQUE-MODERNE,
σελ. . . . «Cet ouvrage est rempli des beautés poétiques;
le style en est coulant, noble et régulier, le sujet ingénieux»

et agréable ; les deux rives du détroit de Constantinople sont personnifiées, et font valoir à l'envi leurs beautés. Cette description commence, pour l'Asie, depuis la ville de Chalcedoine jusqu'aux bords de la mer Noire; et pour l'Europe depuis Péra et Galata jusqu'au village de Fanaraky, situé sur une éminence, au pied de laquelle viennent se briser les énormes vagues de cette mer, l'effroi des anciens navigateurs. L'Asie, dans ce brillant parallèle, semble d'abord remporter la victoire; mais l'Europe termine en disant:

• • • . *Avoue, combien je te suis supérieure, etc.*

(230) — Περιγραφή τοῦ Ηχντός, ἡτοι Ἰστορία φυσικὴ, μὲν εἰκονογραφίας πρὸς μαθήτευσιν τῶν νέων. Συλλεχθεῖσα παρὰ Γεωργίου Βεντόττη, τοῦ Ζαχυνίου. αψῳδός, ἐν Βιέννη· 1792. Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντόττη. Τόμ. 2, εἰς 4^η.

(231) — Αἱ Ἐπιστολαὶ Συνεσίου τοῦ Κυρηναίου, μετά τῶν σχολίων τοῦ διδασκάλου Νεοφύτου Ἱεροδιακόνου, τοῦ Πελοποννησίου, ἐκδοθεῖσαι σπουδῇ τε καὶ ἐπιστασίᾳ Γρηγορίου Ἱεροδιακόνου Δημητρέως, τοῦ Κωνσταντᾶ, καὶ συνδρομῇ ἐν μέρει τῶν ἐντιμοτάτων Κυρίων Ἐλευθερίου Μιχαὴλ Ῥαψηνιώτου, καὶ Ἀβραμίου Χατζῆ Δημητρίου Ἀμπελακιώτου. Ἐν Βιέννῃ ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου τοῦ Βεντόττου αψῳδός. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Επὶ κεφαλῆς τοῦ βιβλίου τούτου ἀναγινώσκονται τρίχα Ἐπιγράμματα πρὸς ἔπαινον τοῦ Συνεσίου, τοῦ σοφωτάτου Διδασκάλου Λάζαρου τοῦ Φωτιάδου, τοῦ Ἱεροδιακόνου Κωνσταντᾶ καὶ τοῦ Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Συνεσίου μετετυπώθησαν ἐν Βενετίᾳ τὸ 1812 ἔτος ὑπὸ Σπυρίδωνος Βλαντῆ καὶ παρὰ τῷ τυπογράφῳ Θεοδοσίου.

(232) — Λόγγου Πομενικὰ τὰ κατὰ Δάφνιν καὶ Χλόην. Ἐν Βιέννῃ, ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντόττη· 1792. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ τυπογράφος τοῦ μυθιστορήματος τούτου εἶναι συνάμα καὶ ἐκδότης αὐτοῦ.

(233) — 'Ημερολόγιου τοῦ παρόντος χρόνου 1793. 'Ἐν
ῷ περιέχεται καὶ μία Γεωγραφικὴ περιγραφὴ ὅλης τῆς γῆς.
'Ἐν Βιέννη' ἐκ τῆς ἐλληνικῆς τυπογραφίας Ιωαργίου Βεντότ-
τη, εἰς 12^{ον}.

(234) — 'Ιστορία τῆς Ἀμερικῆς, μεταφρασθεῖσα εἰς
τὴν ἡμετέραν ἀπλήν διάλεκτον παρὰ Ιωαργίου Βεντότη,
καὶ παρ αὐτοῦ ἀφιερωθεῖσα τῷ εὐγενεστάτῳ ἄρχοντι Βα-
ρόνῳ Δαγγεφέλδ. 'Ἐν Βιέννη, 1792—1793· ἐν τῇ ἐλληνικῇ
τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. Τόμ. 4, εἰς 8^{ον}.

(235) — Προσφώνημα πρὸς τὸ ἔκλαυτο πρότατον γένος
τῶν τε Μαρουτσαίων, καὶ Καραϊωαννίδων, διὰ στίχων ἴσαι-
νειῶν· φύψῃ'. 'Ἐνετίησιν, 1793, εἰς 4^{ον} μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ποίημα τοῦτο σύγκειται ἐκ σελίδων 8^{ον}, καὶ
συνετάχθη παρὰ Κυρύκου Χαιρέτου, κατὰ τὸν Νοέμβριον μῆνα
τοῦ αὐτοῦ ξενούς φύψῃ', ὡς ἀναγινώσκεται εἰς τὸ τέλος τῆς τε-
λευταίας ἑκτης σελίδος.

(236) — 'Εμπορικὴ 'Οδηγία, ἥτοι ἀκριβὴς καὶ σαφε-
στάτη διδασκαλία νὰ χρατῇ τινὰς τὰ κατάστιχα εἰς
παρτίδαις διπλαῖς· κοινῶς τὴν Σχριτοῦρα Ντόπια· καὶ
νὰ κάμνῃ μὲ εύχολίαν κάθε μπιλάντζο κατὰ τὴν μέθοδον
τῶν 'Ολλανδέζων.

Άμαθής ἐμπορος πλουτῶν ἀνόρθωτα ὀλισθαίνει,

Ἡ πεῖρα δὲ καὶ ἡ προκοπὴ μσυλος πλοῦτος μένει.

Τεργεστίω· ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ιωάννου Μπατίστα Σπε-
ραΐδο, 1793, εἰς φύλ.

(237) — Χειραγωγὸς 'Εμπειρος τῆς πραγματείας, ἥτοι
βιβλίον περιέχον δλους τοὺς ἀναγκαίους, σχεδὸν, λογαρια-
σμοὺς τῆς Πραγματείας, ὁμοῦ καὶ τὰ Ζύγια καὶ πήχαις
ὅλης σχεδὸν τῆς Εύρωπης. Εὔμεθόδως συντεθὲν εἰς τὴν
καθομιλουμένην ἡμῶν 'Ελληνικὴν διάλεκτον ποτὲ, παρὰ
τοῦ Κυρίου Θωμᾶ Δημητρίου, τοῦ Σιατιστέως. 'Ἐν Βιέννη,
ἐν τῇ τυπογραφίᾳ 'Ιωσήφ τοῦ Βαουμανστέρου' 1793, εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΩΣΙΣ. Τὸ ἐμπορικὸν βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη ἐν Βιέννῃ τὸ 1809 ἔτος παρὰ Γεωργίῳ Βεντόττῃ, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ αὐτοῦ, δαπάνῃ Κωνσταντίνου Κουσκουρούλη.

(238) — Πρόχειρος Διδάσκαλος τῶν πρωτοπείρων 'Ρωμαϊτῶν τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, συντεθεὶς παρὰ Μιχαὴλ Η. Γεωργίου, τοῦ Σιατιστέως. 'Ἐν Βιέννῃ, φψγ'. εἰς 8^{ον}.

(239) — Γραμματικὴ τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου, συντεθεῖσα μιτά πάσῃ; ἐπιμελείας καὶ ἀκριβοῦς διορθώσεως παρὸ Γεωργίου Βεντόττη. Νῦν δὲ δεύτερον παρὰ τοῦ αὐτοῦ καλλωπισθεῖσα, αὖξυνθεῖσά τε καὶ τύποις ἐκδοθεῖσα διάπλη τοῦ τεμιωτάτου Κ. Κ. Κουσκουρούλη. φψγ'. 'Ἐν Βιέννῃ, 1793. 'Ἐκ τῆς Ἑληνικῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βενδόττου, εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ γραμματικὴ αὕτη ἐτυπώθη κατὰ πρῶτον ἐν Βιέννῃ τῷ 1787, παρὰ Ιωαννῷ τῷ Βαουμαντέρῳ. Ἰδε τὸν ἀριθ. 192 τοῦ παρόντος Καταλόγου. Μετετυπώθη δὲ ἐκ τρίτου καὶ τετάρτου ἐν τῇ ῥηματικῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βεντόττη τὸ 1806 καὶ 1809 ἔτος. Μετετυπώθη ἐπίσης ἐν Βενετίᾳ τὸ 1810 παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ.

(240) — 'Ιστορία περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουΐγκη ΙΓ'. τοῦ φονευθέντος παρὰ τῶν ἴδιων αὐτοῦ ὑπηκόων, καὶ ἡ διαθήκη αὐτοῦ μεταφρασθεῖσα νῦν ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου εἰς τὴν Γραικικὴν ἀπλῆν γλῶσσαν, παρὰ Κηρύκου Χαιρέτου, τοῦ Κρητὸς, καὶ προσφωνηθεῖσα τῷ Εὐγενεστάτῳ ἀρχοντι Κυρίῳ Κυρίῳ Μαρχ. Λάρμπρῳ Μαρούτζῃ, τῷ ἐξ Ἰωαννίνων, ηδη δὲ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα. φψγ'. 'Ενετίησιν, 1793. Παρὰ Δημητρίῳ Θεοδοσίου, εἰς 8^{ον}.

(241) — Νεκρικὸς Διάλογος Ι'. συντεθέντες καὶ στεγούργηθέντες παρὰ τοῦ Λιάκου εἰς τὸν "Ἄδην, προτροπὴ τοῦ Πλούτωνος, ἐνθα καὶ ἐτυπώθησαν, ἐπιμελείας καὶ διορθώσει τοῦ 'Ραδαμάνθυος, πρὸς ἡμᾶς δὲ μετεκομίσθησαν παρὰ τοῦ 'Ερμοῦ. Μέρος πρῶτου. 'Ἐν "Ἄδῃ, ἐπὶ ἔτους 5793.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ θέμα τῶν Διαλόγων τούτων εἶναι ἡ ἔξιστό-
ρησις τῶν θλιβελῶν συμβάντων τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως
μέχρι τῆς καταδίκης εἰς θάνατον τοῦ Βασιλέως Λουδοβίκου
τοῦ ΙΓ'. Εὖ δὲ τῇ τελευταῖς σελίδαῖς τοῦ ποιημάτου τούτου
ἀναγινώσκεται ἡ συμβίωσις αὐτή: «*Εἴς τὸ δεύτερον μέρος θέ-
λομεν ἀκεύσαι τὴν θελητήν ὁ Λουδοβίκος εἰς τὰ Ἡλίσια,
καὶ εἰ ἄλλος εἰς τὸν θάνατον, εἰχακολούθουντες τὴν ιστορίαν τῶν
Γάλλων ταύτην τοι γράπως.*» Τὸ δεύτερον δμως μέρος τούτο δὲν
ἔτυπωθεν. Οὐδὲ ἀλώγυμος συγγραφεὺς τοῦ πονίματος εἶναι ὁ
ἱερεὺς Πολυζώνος Κοντός, ὃς τις τὸ ἐτύπωσεν ἐν Βιέννη τὸ 1793
ἔτος.

(242) — Ξενοφῶντος Ἐρεσίου τὰ κατὰ Ἀνθίαν καὶ
Ἀλεξανδρέων. Μῆν πρῶτον Ἑλληνιστὶ μετὰ τῆς Ἰταλικῆς
μεταφράσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ Antonio Salvini, τυπωθέντας
διὰ φιλοτίμου δακωντος, τοῦ χρησίμου ἐν παγκατευταῖς
Παναγιώτου Δημητρ. Χ. Νίκου, τοῦ ἐξ τοιωνίων. Ἐν
Βιέννη, 1793. 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Καδότης τοῦ μυθιστορήματος τούτου εἶναι ὁ
ἱερεὺς Πολυζώνος Κοντός, περὶ τοῦ ὄποιου ἴδον τὸν τρόπῳ ἐκ-
φράζεται ὁ Γάλλος γεωγράφος G. Chardon de la Rochette ἐν τῷ
συγγράμματι του *Mélanges de Critique et de Philologie*, Paris,
1812, Τόμ. Β'. σελ. 73. — Cet éditeur a suivi le texte de
l'édition de Lucques, sans se donner même la peine de con-
sulter celle de Londres, qu'il auroit trouvé à la bibliothèque
impériale de Vienne. Le baron de Locella, page XV et XVI
de la préface de son édition (Vindobonne, apud Blumauer, 1796,
in 4°) fait une critique amère de cette édition; il suffira
d'en citer ce passage. — «*Ignotus mihi quidam graecus ne-
gociator, ut textus Xenophontis graecus Lucensis editionis
nuna cum Salvini italica versione denuo typis in hac urbe
(Vindobonae) describeretur, sumptus praebuit, editionem
curante nescio quo terraे filio, cuius nomen ad calcem
ineptaе suaе graeco-barbarae præfationis litteris Π. Ι.
indicatur. Quem ego quidem hominem, ut cum Plauto
dicam, nullius coloris novi; nam qui esset et unde domo
quaerere operae pretium non putavi; verum is mihi hacte-
nus bene cognitus est, ut eum confidenter tetterimum vete-
ris graeci scriptoris editorem nominare possim.*

namque summe vituperabili consilio, vel dicam fraude, homo iste, incredibile dictu, Xenophontis orationem, manegonis more, occulte perpolire cupiens, nunc singulas lectiones male immutando, (tametsi hoc rarius), nunc verba singula aut etiam plura, perperam stulte, ridicule inferciendo eam foede adulteravit; neque hoc solo facinore contentus, Salvini quoque versionem italicam, ut insititiis suis verbis responderet, clam interpolavit. Quibus de caussis, in annotationibus nostris, alias serio graviterque reprehendi, alias jocose increpari meruit. Tres istae superiores editiones reducunt in memoriam proverbium illud: Λυδοὶ πτοιηροί, δεύτεροι Αἰγύπτιοι, τρίτοι δὲ πάντων Κᾶρες ἐξωλέστατοι. Περὶ τὴς αὐτηροτάτης ἐπικρίσεως ταύτης κατὰ τοῦ Πολυζών Κοντοῦ ὁ φλέλλην καὶ σοφὸς G. Chardon de la Rochette κάμινε τὴν ἐφεζῆς παρατήρησιν. Les griefs que M. le baron de Locella reproche à cet éditeur sont très graves, sans doute, mais il me semble, que ces reproches pouvaient être faits d'un ton moins aigre. M. le baron écrivait dans le dix-huitième, et non dans le seizième siècle.

(243) — Ἡμερολόγιον τοῦ χρόνου 1794, ἐν ᾧ περιγγονται πολλὰ ἀξιόλογα. Ἐν Βιέννῃ ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βενδότη, εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τοῦ ἡμερολογίου τούτου ἔγινε τὸ αὐτὸ δέκατος καὶ δευτέρα ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ τυπογράφου.

(244) — Ἀνθος Ἀρετῆς καὶ Γνώσεως, ἦτοι Συνάθροσις κανόνων τινῶν, δι' ὃν δύναται τινας νὰ ζήσῃ τιμίως καὶ εὔτυχῶς. Νῦν πρῶτον μεταφρασθὲν πρὸς ὄφελος τῶν φιλαναγνωστῶν. Ἐν Βιέννῃ, 1794. Ἐκ τῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντότη, εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἀνώνυμοις μεταφραστὴς τοῦ βιβλιαρίου τούτου εἴναι αὐτὸς ὁ τυπογράφος Βεντότης, ὅστις ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ τέλος καὶ τὴν μετάφρασιν ἑτέρου βιβλιαρίου Γαλλιστὶ γεγραμμένου καὶ ἐπιγραφομένου. Τέχνη τοῦ ζῆτος, ἦτοι Nouveautés ὀφέλιμοι πῶς νὰ ζήσῃ τινὰς ἐρήμη καὶ γαλήνη, εἰς τὴν συναραστροφὴν τῶν ἀνθρώπων.

(245) — Ἡ Σκριτοῦρα Δόπια, ἦτοι ἡ Τάξις τῶν

Πραγματευτάδικων Καταζίχων· συντεθεῖσα εἰς τὴν ἀπλῆν ἡμῶν διάλεκτον παρὰ τοῦ Θωμᾶ Δημητρίου, τοῦ Σιατιστέως. Ἐν Βιέννῃ, 1794. Τύποις τοῦ Βαουμεῖστέρου, εἰς φύλλον.

(246) — Ψυχολογία πρὸς χρῆσιν τῶν παιδῶν, συντεθεῖσα μὲν εἰς τὴν Γερμανικὴν διάλεκτον ὑπὸ Ἐνρίκου Κάμπη, ἐξ αὐτῆς δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον μεταφρασθεῖσα καὶ μετὰ προσθέσεων καὶ τινῶν σημειώσεων τύποις ἐκδοθεῖσα παρὰ Ἀντωνίου Κορωνίου Χίου. Ἐν Βιέννῃ, παρὰ τῷ εὐγενεῖ Θωμᾷ Τράττνερ· 1794, εἰς 8^η.

(247) — 'Ο Ἀχιλλεὺς ἐν Σκύρῳ. "Οπερα ἦτοι Δρᾶμα τοῦ χυρίου Ἀδόξ Μεταστασίου, Καισαρικοῦ Ποιητοῦ" μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς διαλέκτου εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν φράσιν μετὰ στιχουργίας· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνη καὶ ἐπιμελείᾳ Πολυζώη Λαμπανιτζιώτη, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Ἐκ τῆς Ἑλλην. τυπογραφίας Γεωργίου Βεντότη. Ἐν Βιέννῃ, 1794, εἰς 8^η.

(248) — 'Ο Δημοφόντης. "Οπερα ἦτοι Δρᾶμα τοῦ χυρίου Ἀδόξ Μεταστασίου, Καισαρικοῦ Ποιητοῦ" μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Ἰταλικῆς διαλέκτου εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν φράσιν μετὰ στιχουργίας· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνη καὶ ἐπιμελείᾳ Πολυζώη Λαμπανιτζιώτη, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ παρ' αὐτοῦ ἀφιερωθεῖσα τῷ ἐντιμοτάτῳ, χρησιμωτάτῳ καὶ ἐν πραγματευταῖς ἀρίστῳ χυρίῳ χυρίῳ Νικολάῳ Πλασταρῷ. 1794. ἐν Βιέννῃ, ἀψηδ'. Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντότη, εἰς 8^η.

(249) — 'Ομιλίαι περὶ Πληθύος Κόσμων τοῦ χυρίου Φοντενέλ, τοῦ ἐκ τῶν Ἀκαδημιῶν τῆς τε χυρίως Γαλλικῆς, τῆς τῶν ἐπιστημῶν, τῆς τῶν ἐγκυρίων μαθημάτων, τῆς ἐν Λονδίνῳ, τῆς ἐν Νανσί, τῆς ἐν Βερολίνῳ καὶ τῆς ἐν 'Ρώμῃ' μεταφρασθεῖσαις ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου εἰς τὴν

καν' ἡμᾶς ἀπλῆν 'Ρωμαϊκὴν γλῶσσαν, καὶ ὑποσημειώθεῖσαι περὰ Παναγιωτάκη Καγκελλαρίου Κοδρικᾶ, τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν, διὰ προσταγῆς τοῦ ὑψηλοτάτου, εὐσεβεστάτου Αὐθέντου καὶ 'Ηγεμόνος μεγαλοπρεπεστάτου πάτης Μολδοβλαχίας χυρίου 'Ιωάννου Μιχαήλ Κωνσταντίνου Σούτζου Βοεβόδατύποις ἐκδοθεῖσαι τῇδη τὸ πρῶτον διὰ δαπάνης τῆς αὐτοῦ ὑψηλότητος ἐπὶ τρίτης τοῦ ὕψους του ἡγεμονείας, τὸ πρῶτον τῇδη ἐν Μολδαυίᾳ εὑδαιμόνως ἡγεμονεύοντος, οὐ τῷ ὕψει καὶ ὑποκλινῶς ἀφιερώθησαν. 'Εν Βιέννῃ, 1794. 'Εν τῇ ἔλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη, εἰς 8^η.

(250) — 'Ηρμηνεία περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ θεραπεύεται τὸ Γαλλικὸν πάθος, τῷ γουν ἥ Μαλαφράντζα, συνθεμένον ἀπλὰ 'Ρωμαϊκὰ πρὸς κανὴν ὡρίζεισαν καὶ διηγημένον εἰς δύο μέρη. Πόνημα 'Ιωάννου Νικολαΐδου, τοῦ Πίνδου. 'Εν Βιέννῃ, 1794. 'Εν τῇ τυπογραφίᾳ 'Ιωσήφ τοῦ Βαουμαϊστέρου, εἰς 8^η.

(251) — Διαιτητικὴ, τῇ προτέτακται καὶ ἴστορία συνοπτικὴ περὶ ἀρχῆς καὶ προόδου τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης, καὶ τινῶν περὶ αὐτὴν εύδοκιμοσάντων ἀνδρῶν, ἐκ παλαιῶν τε καὶ νεωτέρων συνεργανισθεῖσα ὑπὸ Κωνσταντίνου Μιχαήλ, τοῦ ἐξ Καστορίας, τοῦ καὶ τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην ἐσπουδακότος. Νῦν τὸ πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνη φιλοικῆ. 'Εν Βιέννῃ, 1794. 'Εκ τῆς τυπογραφίας 'Ιωσήφ τοῦ Βαουμαϊστέρου, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πόνημα τοῦτο μετεπωθῆ τὸ 1809 ἔτος ἐν Βενετίᾳ παρὰ Πάνω Θεοδοσίου ὑπὸ Σπυρίδ. Βλαντῆ.

(252) — 'Πμερολόγιον τοῦ παρόντος χρόνου 1795· ἐν ᾧ περιέχονται πολλὰ ἀξιόλογα. 'Εν Βιέννῃ, ἐκ τῆς ἔλληνικῆς τυπογραφίας Γεωργίου Βεντότη, εἰς 12^η.

(253) — Καλενδάριον τοῦ 1795 σωτηριώδους ἔτους. 'Εν Βιέννῃ. Παρὰ Μαρκίδ. Πούλιου, εἰς 12^η.

(254) — 'Ασφαλής 'Οδηγία εἰς τὴν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων, ἡ Θεοφράστου 'Ηθικῶν χαρακτήρων παράφρασις, καὶ ὄλλων τινων νεωτέρων, μετὰ σημειωμάτων ὑπὸ Δημητρίου Ν. τοῦ Δαρβάρεως. 'Ἐν Βιέννη, 1795, εἰς 8^η.

(255) — 'Ο. θάνατος τοῦ "Αβελ, συντεθεὶς ὑπὸ τοῦ Γεσνέρου εἰς πέντε ωδάς. 'Ἐν Λειψίᾳ, 1795, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μεταφραστὴς τοῦ ἡθικοῦ βιβλιαρίου τούτου εἶναι ὁ Βυζαντιος Γεώργιος Μανουὴλ, δοτις καλύπτει τ' ὄνομά του ὑπὸ τῶν ἀρχικῶν στοιχείων Γ. Μ., τεθέντων εἰς τὸ τέλος τοῦ προοιμίου.

(256) — "Ἐρευνᾷ περὶ προόδου καὶ πτώσεως τῶν 'Ρωμαίων, συντεθεῖσα παρὰ τοῦ Μοντεσκίου, καὶ μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς Γαλλικῆς διαλέκτου. 'Ἐν Λειψίᾳ, 1795, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ ἀνώνυμος μεταφραστὴς τοῦ σπουδαίου συγγράμματος τούτου εἶναι ὁ αὐτοὶ Γεώργιος Μανουὴλ.

(257) — Δημητρίου Καρακάσσον, ἰατροφιλοσόφου καὶ ἰατροῦ τῆς πόλεως Βουκουρεστίου, καὶ τοῦ ἐν ταύτῃ Νοσοκομείου, τοῦ ἐπ' ὄνδρα τοῦ ἀγίου Παντελεήμονος, ποιημάτια ἰατρικὰ, ἀπερ αὐτὸς καὶ εἰς τὴν Λατινίδα φωνὴν μετήνεγκεν. 'Ἐν Βιέννη, ἀψόφε. 'Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη, εἰς 8^η. σελ. 246.

(258) — Δημητρίου Καντεμήρ, ἡγεμόνος τῆς Μολδανίας, συμβεβηκότα τῶν ἐν τῇ Βλαχίᾳ Καντακουζηνῶν καὶ Βραγκοβάνων. Μεταγλωττισθέντα ἐκ τῆς Τερμανικῆς γλώσσης εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν διάλεκτον παρὰ τοῦ λογιωτάτου Κ. Γεωργίου Ζαβείρα, τοῦ ἐκ Σιατίστης. 1795. 'Ἐν Πέστῃ' ἀψόφε. εἰς 12^η.

(259) — Φριδερίκου Χριστιανού Βαουμαϊστέρου Λογική, ξυνυφανθεῖσα μὲν ὑπὸ αὐτοῦ Λατινιστὶ, μεθόδῳ μαθηματικῇ κατὰ Βόλφιον. Μεταφρασθεῖσα δὲ ἀπὸ τῆς Λατινίδος εἰς τὴν 'Ελλάδα φωνὴν παρὰ τοῦ ασφολογιωτάτου Διδα-

σκάλου Κυρίου Νικολάου Βάρκοση, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Τύποις ἐκδοθεῖσα ἀναλώμασιν Ἀθανασίου Γεωργίου Μανούση, τοῦ ἐξ Σιάτιστης. Δι' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβοῦς διόρθωσεως σπουδαίου τινὸς, περὶ τὰ ἐνταῦθα φιλοσοφικὰ μαθήματα ἵνα σχολουμένου. Ἐν Βιέννη, 1795. Ἐν τῇ ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότου, εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὁ δαπανήσας διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς μεταφράσεως ταύτης Ἀθηνάτιος Γ. Μανούσης δι' ἐκτεταμένης ἐπιστολῆς τοῦ τὴν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν τῆς Μολδαβίας Ἕγεμόνα Ἰωάννην Ἀλέξανδρον Κωνσταντίνου Μουρούζην.

(260) — Ἐγχειρίδιον περὶ Συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἐνῷ καὶ περὶ σχημάτων καὶ ἴδεῶν τοῦ λόγου, καὶ περὶ στίχων τινῶν καὶ ἐπιγραμμάτων· συντόμως τε καὶ λίαν εὐχρινῶς μεθοδευθὲν πρὸς χρῆσιν εὐχερῆ καὶ ὡφέλειαν τῶν φιλομαθῶν νέων, παρὰ Ματθαίου τακτινοῦ Μοναχοῦ, τοῦ ἐξ τῆς γένεσις τῶν Γανοχώρων, καὶ τανῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν δι' ἴδιων τοῦ αὐτοῦ ἀναλωμάτων. Ἐν Βιέννῃ· ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἰωσήφ τοῦ Βαουμαχίστερου, 1795, εἰς 8^{ον}. σελ. 295.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μετατυπώθη τὸ 1816 ἔτος ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ, ἐν τῇ αὐτόθι τυπογραφίᾳ τοῦ Πατριαρχείου, δαπάνη τοῦ ἐν πραγματευταῖς Κυρίου Ἰωάννου Χαψούλα.

(261) — Ημερολόγιον τοῦ χρόνου 1796. Ἐν Βιέννῃ· παρὰ Γεωργίου Βενδότη, εἰς 12ον.

(262) — Καλενδάριον τοῦ σωτηριώδους ἔτους 1796. Παρὰ Μαρκίδ. Πούλιου, εἰς 12^{ον}.

(263) — Λόγοι ιζ'. παιδείας φυσικῆς, θρησκείας καὶ χριστιανικῆς ὑψηλῆς θεολογίας ἀνάμεστοι. φύσις'. Ἐνετίησιν, 1796, Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ· εἰς 8^{ον}.

(264) — Ἐγχειρίδιον μεταφυσικο-διαιλεκτικὸν, ἢ ἐπιτομὴ ἀκριβεστάτη τοῦ δόγματος τοῦ κυρίου Λωκκίου, περι-

εοήτου φιλοσόφου, περὶ τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς 'Αγγλικῆς διαλέκτου' ἀψιγά'. 'Ἐνετίησιν, 1796. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. 'Ο ανώνυμος μεταφραστὴς τοῦ φιλοσοφικοῦ τούτου βιβλίου είναι ο Ζακύνθιος Ιωάννης Δίτινος.'

(265) — **Βιβλίον** διηρημένον εἰς μέρη δύω· ὃν τὸ μὲν πρῶτον περιέχει ἐπιστολὴν τινα διαλαμβάνουσαν τινὰς διακρίσεις εἴς τὸ ποίημα τοῦ Κ.Βολτέρ· τὸ δὲ δεύτερον σοχασμούς τινας περὶ τῶν αἰτιῶν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς πτώσεως τοῦ δήμου τῆς 'Ρώμης· νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθὲν καὶ μετὰ πλείσης ἐπιμελείας διορθωθέν. ἀψιγά'. 'Ἐνετίησι, 1796. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ ποτὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, νῦν Πάνου Θεοδοσίου, εἰς 8^η.

(266) — 'Ο Θεμιστοχλῆς· "Οπερα, ἦτοι δρᾶμα ἡρωϊκὸν τοῦ χυρίου Μεταστασίου. Καισαρικῷ ποιητοῦ· μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς 'Ιταλικῆς διαλέκτου παρὰ τοῦ χυρίου νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθεῖσα δαπάνη καὶ ἐπιμελείᾳ Πολυζώη Λαμπανιτζίωτη, τοῦ ἐξ Ιωαννίνων. 1796, Βιέννη, ἀψιγά'. ἐν τῇ 'Ελληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη· εἰς 8^η.

(267) — 'Αληθής· 'Οδὸς εἰς τὴν εὐδαιμονίαν, ἦτοι Λόγοι παρατετικοὶ τρεῖς Ηλουτάρχου, Χαιρωνέως περὶ ἀνατροφῆς τῶν τέκνων. 'Ισοχράτους ρήτορος περὶ χρηστοποθείας τῶν νέων. Ξενοφῶντος τοῦ Σωκρατικοῦ περὶ σίκονομίας. Μετὰ δύο κεφαλαίων ἐκ τῶν τοῦ 'Αριστοτέλους ἡθικῶν περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ 'Ανδρογύνου. Μεταφρασθέντες εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἀπλουστέραν διάλεκτον διὰ κοινὴν ὡφέλειαν ὑπὸ Νικολάου Δημητρίου τοῦ Δαρβαρεως. Καὶ ἐκδοθέντες δαπάνη τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ 'Ιωάννου Νικολάου. 'Ἐν Βιέννη. 'Ἐν τῇ 'Ελληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βεντότη. 1796, εἰς 8^η.

(268) — Ἀρχαιολογία συνοπτική τῶν Ἑλλήνων, περιέχουσα τὰς δογματικὰς, πολιτικὰς καὶ πολεμικὰς τάξεις, ἃμα δὲ καὶ τὰς ἡθηκύτερας, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἀξιόλογα, ὡς ἐν τῷ πίνακι φαίνεται, ἐρχυματισμοίσα ἐκ διαφόρων συγγραφέων παρὰ Γεωργίου Κωνσταντίνου Σακκελαρίου, τοῦ ἐκ Κοζάνης τύποις ἐκδοθεῖσα εἰς τὴν ἀπλῆν ἡμῶν διάλεκτον, πρὸς χριστιανὸν ωφέλειαν, διὰ δαπάνης καὶ ἀκριβοῦς ἐπιμελεῖας; Πολυζώη Λαμπανιτζίωτη, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων καὶ προσφωνηθεῖσα τῷ πανευγενεστάτῳ ἄρχοντι μεγάλῳ Μπάνῳ, χυρίῳ χυρίῳ Ἀλεξάνδρῳ Χαντζαρῆ. 1796. Βιέννη, αψιφά. 'Ἐν τῇ ἑλληνικῇ τυπογραφίᾳ Γεωργίου Βενδότη. εἰς 8^η.

(269) — Χρονικὸν Γεωργίου Φραντζῆ τοῦ Πρωτοβεστιαρίου εἰς τέσσαρα βιβλία διαιρεθέν. Νῦν πρῶτον ἐκδοθὲν ἐπιμελεῖας Φραγκίσκου Καρόλου "Ἄλτερ, διδασκάλου τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου, δαπάνη δὲ καὶ γράμμασι τῶν Μαρκίδων Πουλίου, 1769. 'Ἐν Βιέννη, αψιφά'. Παρὰ Μαρκίδων Πουλίου, εἰς φύλ.

(270) — Λαφονταίνου Γαλάτεια. Ποίημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ παρὰ Ἀντωνίου Κορωνίου. 'Ἐν Βιέννη, 1796, Παρὰ Μαρκίδων Πουλίου, εἰς 8^η.

(271) — Θησαυρὸς Γραμματικῆς, συντεθεὶς μὲν ὡς οἶόν τε εὐμεθόδως παρὰ τοῦ ἐπιστημονικωτάτου Ἱατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Καραϊωάννου, περιέχων ἀνελλιπῶς ἐκ πάντων τῶν Γραμματικῶν τὸ κάλλιστον. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδίδεται μετὰ προσθήκης πολλῶν κανόνων ἀνεκδότων καὶ ἀναγκαίων παραδειγμάτων, φιλοπόνῳ σπουδῆ, καὶ ἀκριβεῖ διορθώσει τοῦ ἐν 'Ιερεῦσιν ἐλαχίστου Πολυζώη Κοντοῦ διδασκάλου, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. Τόμος Α'. 'Ἐν Βούδα· ἐν τῇ Βασιλικῇ Τυπογραφίᾳ τῆς κατ' Οὐγγαρίαν Ἀκαδημίας, 1797. εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ο β'. Τόμος ἐτυπώθη τὸ ἐπόμενον ἔτος, 1797
ἐν Πάστῃ.

(272) — Γραμματικής Εἰσαγωγῆς; Βιβλία τρία· ὡν τὸ πρῶτον περὶ Κλίσεως; καὶ σχηματισμοῦ ἔστι τῶν τοῦ λόγου μερῶν· Τὸ δεύτερον, περὶ τῶν αὐτῶν ἴδιᾳ κατὰ διάλεκτον· Τὸ τρίτον, περὶ Προσῳδίας τε καὶ Ὁρθογραφίας τῶν αὐτῶν, συντόμως τε, καὶ λίτιν εὔχρινῶς; ἐκτεθέντα, πρὸς εὔχερεστέραν υρπᾶν τῶν φιλομαθῶν νέων, παρὰ Ματθαίου ταπεινοῦ Μοναχοῦ, τοῦ ἐκ τῆς γωρας τῶν Γαινοχώρων, καὶ τὸ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα δι' ἴδιων τοῦ αὐτοῦ ἀναλωμάτων. Ἐν Βιέννῃ. Ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἰωσὴφ Βαουμαντέρου. 1796, εἰς 8^{ον} σελ. 292.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗΣ ΦΙΛΟΛΗΓΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠΙ. ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ ΝΟΑΝΔΡΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἶδον τὸν τρίτην ἔκδοσιν, δημοσιευθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει τὸ 1816 ἔτος ἐν τῷ Πατριαρχικῷ τυπογραφεῖῳ, δαπάνη Ἰωάννου Χαψούλα· ἀγνοῶ ὅμως καὶ πότε μετεπάσθη ἐκ δευτέρου, διότι ὁ συγγραφεὺς δει κάμνει μνεῖαν αὐτοῦ ἐν τῷ Προοιμιακῷ του Δόγμῳ.

(273) — Γραμματική τῆς Ῥωσικῆς διαλέκτου, ἐργασθεῖσα μετ' ἐπιμελείας παρὰ Ἀναστασίου Μιχαήλ, τοῦ ἐκ Φιλιππουπόλεως τῆς κατὰ Θράκην. Καὶ ἀφιερωθεῖσα τῇ τειμίᾳ τῶν Ἀριστοτελῶν Μόσχα κραγματευομένων Ῥωμαίων ἀδελφάτητι. ἀψις'. Ἐν Μόσχᾳ, 1796. Ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ τυπογραφίᾳ τῆς Οὐνιβερσιτᾶς, εἰς 4^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὸ τέλος ἐπροστέθη καὶ συλλογὴ Δέξεων καὶ διαλόγων τετράν. Ὁ ὥηθείς δὲ συντάκτης συνέγρεψε καὶ πόνημα ἐπιγραφόμενον Νικόλαο Ημέρα Ῥωσσίας, τυπωθὲν ἐν Μόσχᾳ κατὰ τὴν δηθεῖσάν μοι πληροφορίαν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου φίλου μου, τοῦ πολυμαθεστάτου ἱατροῦ καὶ φιλολόγου, Ἀναστασίου Αευκίζ.

(274) — Καλενδάριον τοῦ σωτηριώδους ἔτους 1797. Ἐν Βιέννῃ. Παρὰ Μαρκίδ. Πούλειου, εἰς 12^{ον}.

(275) — Στοιχεῖα Ἀριθμητικῆς τε καὶ Ἀλγεβρῆς, συγγραφέντα μὲν Γαλλιστὶ παρὰ τοῦ Ἀβραὰ Δελα Κάελλα, ὃ ἐν Ἰατροφιλοσόφοις Σπυρίδων Ἀσάνης Κεφαλλήν εἴς τὴν

καθομιλουμένην ἀπλοελληνικὴν μετηνέγγατο, καὶ τελευταῖον ἐξ ταύτης εἰς τὴν Ἑλληνίδα μεθερμηνεύσατο Ἰωνᾶς Ἱερομόναχος, δὲ Σπαρμιώτης. Νῦν πρῶτον τύποις ἐκδίδονται μετὰ πολλῆς προσθήκης, εἰς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν φροντιστηρίων, ἀναλόγως τοῦ αὐτοῦ Ἱερομονάγου. αὖτε.

Ἐνετίησι, 1797. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, εἰς 4^{ον} μικρόν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ βιβλίον τοῦτο μετετυπώθη ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ τυπογράφῳ τὸ 1800 ἔτος.

(276) — Στοιχείων τῆς Ἀριθμητικῆς Δοκίμιον, ὑπὸ Ἰωάννου Ἐμμανουὴλ, τοῦ Καστοριανοῦ. 1797. Ἐν Βιέννῃ, αὖτε. Παρὰ τῷ Ἀντωνίῳ Πίχλερ, εἰς 8^{ον}.

(277) — Περιήγησις τοῦ νέου Ἀναχάρσιδος εἰς τὴν Ἑλλάδα, συντεθεῖσα ἐν τῇ Γαλλικῇ διαλέκτῳ παρὰ τοῦ Κυρίου Βαρθολομαίου, καὶ μεταφρασθεῖσα παρὰ Γεωργίου Κωνσταντίνου Σακκελαρίου, τοῦ ἐκ Κοζάνης. Τόμος πρῶτος. Ἐν Βιέννῃ, 1797. Παρὰ Μαρκίδ. Πούλιου, εἰς 8^{ον}.

(278) — Νέος Ἀνάχαρσις. Τόμος τέταρτος. Μεταφρασθεὶς τὰ μὲν 32, 33, καὶ 34 κεφάλαια παρὰ τοῦ Γεωργίου Βενδότη Ζακυνθίου. Τὰ δὲ 35, 36, 37, 38 καὶ 39 παρὰ τοῦ Ῥήγα Βελεστενλῆ Θεοταλοῦ, διορθωθεὶς καὶ ἐκδοθεὶς παρὰ τοῦ αὐτοῦ. Ἐν Βιέννῃ, 1797, εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀποδιώσαντος τοῦ Βενδότη, δὲ φίλος του Ῥήγας ἐτελείωσε τὴν μετάφρασιν τοῦ παρόντος τόμου Δ', τυπωθέντος ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Βενδότη, διευθυγομένη εἰς τὸ ἑξῆς ὑπότιτλον τοῦ συζύγου του μέχρι τοῦ 1809 ἔτους.

(279) — Ὁ Ἡθικὸς Τρίπους· Τὰ Ὀλύμπια· Δρᾶμα τοῦ Ἀνδρᾶ Μεταστασίου τοῦ Ἰταλοῦ. Μεταφρασθὲν εἰς τὴν ἡμετέραν διάλεκτον. Ἐν Βιέννῃ, 1797. Παρὰ Μαρκ. Πούλιου, εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Μεταφραστὴς τοῦ Δράματος εἶναι ὁ Ῥήγας Βελεστενλῆς δὲ Θεοταλός, ὃστις τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ἡμπόρον Στέργιον Χατζῆ Κώστα Ὀλυμπιώτην. Μετὰ τὸ Δράμα, περιέχειν

116 σελ., ἔπονται α. ἡ Βουσκοπούλα τῶν Ἀλπεων, ποίημα τοῦ Μαρμοντέλ, μεταφρασθὲν εἰς στίχους, ὅπερ τελειώνει εἰς τὴν σελίδα 188, καὶ β'. ὁ Πρῶτος ναύτης, ποίημα εἰς τρία ἀσματα τοῦ Γεσνέρου, Γερμανοῦ παιητοῦ· μεταφρασθὲν ὑπὸ Αντωνίου Κορωνίου τοῦ Χίου, ὅπερ τελειώνει εἰς τὴν σελ. 238. Τὰ ποιήματα ταῦτα μετετυπώθησαν ἐν Βούδᾳ τὸ 1815, ἐν τῷ τυπογραφείῳ τοῦ Πανδιδάκτυρού.

(280) — Κατήχησις ἐλευθέρου ἀνθρώπου, συντεθεῖσα μὲν εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν παρὰ τοῦ πολυμαθεστάτου Σιαρόσιερ, μεταφρασθεῖσα δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν διάλεκτον παρὰ τοῦ Σ. Κ. Π. πρὸς χοινὸν τοῦ φιλτάτου γένους του χρῆσιν. Ἐνετίησιν. 1797. αψίζ'. παρὰ Νικολᾶῳ Γλυκεῖ, εἰς 8^{ην}.

(281) — Ἀπανθίσματα ἐκ τινος οἰνού ἐτερογλώσσου συλλεχθέντα, προσαρμοσθέντα τε καὶ μεταφρασθέντα εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλῆν διάλεκτον, παρὰ τοῦ ἐλλογιμωτάτου καὶ λίαν φιλογενοῦς Στεφάνου Δημητριάδου, τοῦ ἐκ νήσου Σκιάθου. Ἐν Βιέννῃ, 1797. Τύποις Μαρκίδ. Πούλιου, εἰς 8^{ην}.

(282) — Τρόπαιον ἐκ τῆς Ἐλλαδικῆς πανοπλίας κατὰ τῶν ὄπαδῶν τοῦ Κοπερνίκου ἐν τρισὶ διαλόγοις, φιλοπονηθὲν παρὰ τοῦ διδασκάλου τῶν ἐπιστημῶν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Πατριαρχικῆς σχολῆς Σεργίου Μαχραίου, ἐνεσίη μὲν δεσποτικῆ τοῦ μακαριωτάτου, θειοτάτου, σοφωτάτου τε καὶ ἀγιωτάτου Πατριάρχου τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης χυρίου χυρίου Ἀνθίμου, προτροπῆ δὲ καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ πανιερολογιωτάτου καὶ θεοπρεπῆ ἱτου Μητροπολίτου ἀγίου Βηθλεὲμ, χυρίου Πολυκάρπου, ἦδη τύποις ἐκδοθέν. Βιέννῃ, αψίζ'. ἐν τῇ τυπογραφίᾳ Ἀντωνίου Πίχλερ, εἰς 8^{ην}.

(283) — Διηγήματα δύο πρὸς τοῖς εἶχοσιν Ἰωάννου τοῦ Βοκάκκιου, ἐχλεχθέντα μὲν ἐκ τῆς Δεκαπημέρου αὐτοῦ.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣ ΟΔΗΓΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΛΗΡΟΥ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣ ΕΙΓΩΝ ΚΑΙ ΗΠΕΙΡΟΥ

E. ΠΑΠΑΣΚΩΤΗ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

νῦν δὲ πρῶτον μεταγλωττισθέντα παρὰ Σ. Β. Δ. τοῦ Φ. Φ. πρὸς χρῆσιν τῶν ἐν τῇ Ἰταλίκῃ διαλέκτῳ γυμναζομένων. 'Ενετίησι. αψιζ'. 1797, εἰς 12^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἀνώνυμοις μεταφραστὴς τοῦ τερπνοτάτου βιβλίου τούτου εἴναι δέ σπυρίδων Βλαντῆς, Διδάσκαλος τοῦ Φλαγγινιανοῦ Φροντιστηρίου, ὅπτις ἐσυνήθιζε νὰ σημειόνῃ μόνον τ' ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὄντος καὶ ἐπιχγέλματός του.

(284) — Κοσμᾶς Ἱερέως Μπαλάνου Βασιλοπούλου, τοῦ αἰδεσιμωτάτου καὶ ἐπιστημονικωτάτου μεγάλου Οἰκονόμου καὶ διδασκάλου Ἰωαννίνων, ἔχθεσις συνοπτικὴ Ἀριθμητικῆς, Ἀλγεβρῆς, καὶ Χρονολογίας. Πρὸς χάριν τῶν γνησίων αὐτοῦ φοιτητῶν καὶ λοιπῶν φιλομαθῶν. Ζωσιμάδων ἀναλώμασι νῦν πρῶτον τύποις ἐκδέδοται. 'Εν Βιέννη, 1798. Παρὰ Νίκαρχ. Πισύλιου, εἰς 8^{ον} σελ. 331.

(285) — Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, περιέχουσα διαφόρους ἑλληνικοὺς διαλόγους πάνυ ὡφελίμους, εἰς τρεῖς ἑκατοντάδας διηρημένους συναρμοσθεῖσα παρὰ Δημητρίου Νικολάου τοῦ Δαρβαρεως, τοῦ ἐκ Κλεισσύρας τῆς Μακεδονίας, πρὸς χρῆσιν τῶν πρωτοπείρων τῆς Ἑλλάδος φιλονησίας, καὶ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ αὐταδέλφου αὐτοῦ Ἰωάννου Νικολάου. 'Εν Βιέννη. ἐν τῇ τυπογραφ. Γεωργ. Βενδότη, 1798, εἰς 8^{ον}.

(286) — Διογένους Λαζαρτίου περὶ δίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὔδοξιμησάντων διελία δέκα. Ταῖς ἀκριβεστάταις τῶν ἐκδόσεων μεθ' ὅστις οἶόν τε τῆς ἐπιμελείας παρατηθήντα τε καὶ διορθωθέντα παρὰ Σπυρίδωνος Βλαντῆ, διδασκάλου τοῦ Φλαγγινιανοῦ Φροντιστηρίου. 'Ενετίησιν, 1798. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, εἰς 8^{ον}.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ τυπογράφοις, χάριν ἐθνικῆς εὐγνωμοσύνης, ἀριέρωσε τὸ πόνκμπ τοῦτο εἰς τοὺς φιλομούσους καὶ φιλογενεῖς αὐταδέλφους Ζωσιμάδας.

(287) — Ἐγχειρίδιον τῆς ζωτικῆς τῶν ζώων οἰκονομίας,

τουτέστιν ἡ περὶ ἀνθρώπους καὶ περὶ τὰ ἄλογα ζῶα αἱ τία τοῦ ζῆν πονηθὲν παρὰ τοῦ ἔξοχωτάτου ἴατροφιλοσόφου χρίου Κηρύκου Χαιρέτου, τοῦ Κρητός. ἀψηφή. Ἐνετίησι, 1798, ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ ποτὲ Δημητρίου Θεοδοσίου, νῦν δὲ Πάνου Θεοδοσίου, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πονημάτιον τοῦτο, συγκείμενον ἐξ ὅλιγων σελίδων, ἀφιερώθη παρὰ τοῦ συγγραφέως εἰς τὸν θεῖόν του, ὃς ἔχει ἐν τῷ Πρωτομίῳ. — «Τῷ ἔξοχωτάτῳ καὶ ἐν ἴατροῖς ἀρίστῳ Κυρίῳ Δημητρίῳ Χαιρέτῃ, τῷ τιμαλφεστάτῳ αὐτοῦ θείῳ».

(288) — Διήγησις τῆς πανευτυχοῦς παρούσης καταστάσεως ταύτης τῆς μεγαλουπόλεως, ἥτοι σύντομος σκιαγραφίας τινῶν ἀξιολόγων, τῶν δισων συνέβησαν ἐν τῇ αλεινῇ Βενετίᾳ ἀπὸ τὴν ε^θ. τοῦ Μαρτίου 1797, μέχρι τῆς ε^τ. Ἰανουαρίου 1798 κατὰ τὸ Ν. Ε. συγγραφεῖσα παρὰ Σπυρίδωνος Βλαντῆ. Τύποις Νικολάου Γλυκεᾶ, εἰς 4^η.

(289) — Τῶν Μεταμορφώσεων Π. Ὁσιδίου Ναζωνος οἰνολίας ιέ. εἰς δύο τόμους διηγημένα, μετά τινων ἐξηγήσεων ἐν τῷ τέλει ἐκάστου μύθου, νῦν πρῶτον μεταφρασθέντα εἰς τὴν κοινοτέραν τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων διάλεκτον· τύποις δὲ ἐκδοθέντα φιλοτίμῳ δαπάνῃ τοῦ Πολυζώη Λαμπαντζίωτη, τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, καὶ παρ' αὐτοῦ προσφωνηνέντα τῷ ὑψηλοτάτῳ, εὔσεβεστάτῳ, καὶ γαληνοτάτῳ ἡγεμόνι πάσης; Οὐγγροβλαχίας χυρίῳ χυρίῳ Ἰωάννη Κωνσταντίνου Γεωργίου Χαντζαρῆ Βοεΐοδα. Ἐνετίησιν, ἀψηφή. 1798. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ, εἰς 8^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἀνένυμος μεταφραστή; τοῦ Λατινικοῦ ποιήματος τούτου εἶναι δὲ Σπυρίδων Βλαντῆς.

(290) — Στοχασμοὶ ἐνὸς φιλέλληνος. Ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας, ἐκ τῆς πρώην τυπογραφίας τῶν Ῥωμαϊκῶν ἐφημερίδων, εἰς 4^η.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, συγκείμενον ἐξ ἑπτὰ -

λίδιων, ἐπιπώθη ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τῶν αὐταδέλφων Μαρκίδ. Πούλιου, οἵτινες εἰρίσκοντο ἡδη ἔξωρισμένοι εἰς Τρανσυλβανίαν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Λύτοκράτορος τῆς Αὐστρίας, ὅντες υπήκοοι αὐτοῦ.

(291) — Διδασκαλία πατρική, συντεθεῖσα παρὰ τοῦ μακριωτάτου Πατριάρχου τῆς ἀγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, Κύρον Ἀνθίμου, εἰς ὧρέλειαν τῶν ὁρθοδόξων χριστιανῶν, νῦν πρῶτον τυπωθεῖσα δι' ἴδιας δαπάνης τοῦ παναγίου Τάφου. Ἐν Κωνσταντινούπολει, παρὰ τῷ τυπογράφῳ Πογῶς Ἰωάννου ἐξ Ἀρμενίων, φύψη. εἰς 8^η.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΝΕΟΛΑΪΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Θανατωθέντος τοῦ ἀγιδίμου Φίγα τοῦ Φεραίου, ὁ Σουλτάνος Σελίμ ὁ Β'. διέταξε τὸν Πατριάρχην "Ἀνθίμον" νὰ νουθετήσῃ τὸ ποίμνιόν του νὰ μὴ δώσῃ ἀκρόασιν εἰς τὰς προτροπὰς τῶν Γάλλων διὰ νὰ ἐνωθῇ τὸ ἔθνος τῶν Γραικῶν μετ' αὐτῶν, ἐκστρατευσάντων τότε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἐπειδὴ ἡ ἐλευθερία τῶν ὄλεθρίος διὰ τοὺς Γραικούς. Ή δημοσίευσις τῆς διδασκαλίας ταύτης, συγκειμένης ἐξ 23 σελ., ὑπαγόρευσεν εἰς τὸν ἔνθερμον ποτριώτην Ἀδαμάντιον Κοραῆν νὰ τυπώσῃ ἀνωνύμως εἰς Παρισίους τὴν ἑφεζῆς κπάντησιν εἰς τὸν Πατριάρχην "Δυνίμον".

(292) — Ἀδελφικὴ διδασκαλία πρὸς τοὺς εὐρισκομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ὁθωμανικὴν ἐπικράτειαν Γραικούς, εἰς ἀντίρρησιν κατὰ τὴν ψευδωνύμως ἐν ὀνόματι τοῦ μακριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἐκδοθεῖσης ἐν Κωνσταντινούπολει πατρικῆς διδασκαλίας. Ἐν "Ρώμῃ, ἐν ἔτει πρώτῳ τῆς ἐλευθερίας, εἰς 8^η".

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο, ὡς εἶπον ἀνωτέρω, ἐπιπώθη εἰς Παρισίους, ἀλλὰ ἐ ἀνώνυμος συγγραφεὺς αὐτοῦ, ἡ Κοραή, ὡφελούμενος ἐκ τοῦ πλαστοῦ ὀνόματος "Ρώμης ἀντὶ Παρισίων", προσθέτει τὴν παρατήρησιν, ὅτι, ἀφοῦ ἡ πόλις αὗτη ἀνεκπίστως ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν Παπῶν, ὀφείλει νὰ κάμη γνωστὸν εἰς δῆμον τὴν Οίκουμένην, ὅτι τὸ μῆσος κατὰ τῶν τυράννων εἶναι βίζωμένον εἰς τὴν καρδίαν δῆλων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι ἡ ἀντιζηλία τῶν Εὐρωπαῖκῶν δυνάμεων τοὺς κρατεῖ εἰσέτι ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ τῶν Τούρκων. Τὰ δύο φυλλάδια ταῦτα εἶναι σήμερον σπάνια.